

Moartea lui Hristos și Legea

Textul de memorat: „Tot astfel, frații mei, prin trupul lui Hristos, și voi ați murit în ce privește Legea ca să fiți ai Altuia, adică ai Celui ce a înviat din morți, și aceasta ca să aducem rod pentru Dumnezeu.” (Romani 7:4)

O doamnă se află la volanul unei mașini și depășește cu mult limita de viteză. Deodată, vede în oglinda retrovizoare luminile mașinii de poliție și aude sunetul sirenei. Trage pe dreapta, își ia geanta și scoate din ea permisul de conducere. Polițistul se apropie, ia permisul și se întoarce la mașina lui.

În acest răstimp, doamna se întreabă cu îngrijorare ce amendă urmează să primească (în condițiile în care depășise cu mult limita legală) și cum va reuși să o plătească. După câteva minute, polițistul se întoarce la mașina ei și îi spune senin: „Doamnă, iată cum vom proceda pentru ca data viitoare să nu mai intrați sub incidența legii: vom desființa legea! Nu mai este nevoie să respectați nicio limită de viteză!”

Decizia polițistului din această ilustrație este pur și simplu absurdă. Ea ne arată cât de greșită este teologia care susține că Legea (Cele Zece Porunci) a fost desființată după moartea lui Isus pe cruce.

Săptămâna aceasta, vom studia despre moartea Domnului Isus și despre semnificația ei în raport cu Legea.

Un proiect pentru inima ta

Pentru meditație și rugăciune

„Fiecare creștin trebuie să fie un misionar. Trebuie să le slujim cu **simpatie și compasiune** celor ce au nevoie de ajutor, căutând cu o seriozitate fără nicio urmă de egoism să ușurăm necazurile omenirii suferinde.” – Ellen G. White-, *Divina vindecare*, p. 88

_____ & _____

„Ați murit în ce privește Legea” (Romani 7:1-6)

1. Studiază cu atenție Romani 7:1-6 și prezintă pe scurt ideile transmise de Pavel aici. În timp ce citești pasajul, ține cont și de alte pasaje biblice care vorbesc despre Lege.

Versetul 1 declară că „Legea are stăpânire asupra omului câtă vreme trăiește el”. Cu alte cuvinte: „Legea are stăpânire asupra oricărui om viu, asupra oricărui om aflat în viață.”

Exemplul din viața de căsătorie dat de Pavel în continuare arată că o persoană căsătorită, care are o relație intimă cu o altă persoană care nu-i este soț, calcă legea și se face vinovată de adulter. Ea are dreptul de a intra în relație cu altă persoană, fără a intra sub incidența legii, numai după decesul soțului.

Unii susțin că pasajul acesta ar vorbi despre moartea Legii. Totuși, dacă suntem fideli textului, observăm că el vorbește despre moartea omului în ce privește Legea „prin trupul lui Hristos” (Romani 7:4). Potrivit cu Romani 6:6, partea din om care moare este „omul nostru cel vechi”. Atâta timp cât rămâne lipit de acest om vechi, omul este condamnat de Lege și prins într-o relație care îi aduce nefericire (Romani 7:9-11,24). Însă, atunci când vechiul eu moare, omul este liber să intre în relație cu altcineva, și anume cu Hristos cel înviat (Romani 7:4).

Ideea pe care o transmite Pavel este că, întrucât Legea lui Dumnezeu are stăpânire asupra tuturor oamenilor vii, ea trebuie să aibă stăpânire și asupra noii relații. Însă, dat fiind faptul că acum credinciosul este „căsătorit” cu Hristos, Legea nu mai este un instrument de condamnare; omul este liber de condamnarea ei pentru că este îmbrăcat în neprihănirea lui Hristos.

Pavel nu afirmă că Decalogul a fost desființat – dacă ar afirma acest lucru ar intra în contradicție cu tot ce susține Biblia și chiar cu declarațiile făcute de el însuși. Dimpotrivă, el vorbește despre noua raportare a omului la Lege prin credința în Isus. Legea a rămas valabilă, doar că nu îl mai condamnă pe cel care a murit față de sine și față de păcat, deoarece acum el este al lui Isus.

„Legea păcatului și a morții” (Romani 8:1-8)

Apostolul Pavel îi asigură pe creștini că „acum nu mai este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus... În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții” (Romani 8:1,2). Dacă nu luăm în considerare contextul, am putea concluziona că el face aici referire la două legi: legea vieții, pe de o parte, și, pe de altă parte, legea păcatului și a morții. În realitate, este vorba despre o singură lege, diferența fiind dată doar de raportarea omului la ea înainte și după primirea lui Hristos în viața sa.

2. Ce exemple folosește Pavel pentru a ilustra rolul Legii? Romani 7:7-13.

Legea îndeplinește roluri diferite în funcție de persoana vizată. După cum, în mâna chirurgului, cuțitul aduce vindecare, pe când, în mâna criminalului, aduce moartea, tot la fel, legea are o anumită funcție în cazul unui hoț de buzunare – îl condamnă, și o alta în cazul celui jefuit – îl protejează. De aceea, uneori se spune despre Legea lui Dumnezeu că este „sfântă, dreaptă și bună” (Romani 7:12), iar alteori este numită Legea păcatului și a morții” (Romani 8:2). Totuși, dacă se întâmplă ca păcatul și moartea să lucreze prin ea, nu înseamnă că ea este ceva păcătos, tot la fel cum Dumnezeu rămâne un Tată iubitor chiar dacă îi pedepsește pe copiii Săi.

Potrivit cu Romani 8:5-8, Legea este un instrument al păcatului și al morții pentru cei care „umblă după lucrurile firii pământești”, care nu au renunțat încă la omul vechi, care nu dau dovadă că ar vrea să rupă această relație și să devină una cu Hristos cel înviat. Ca urmare a acestei relații păcătoase, ei se află în „vrăjmășie” cu Dumnezeu și cu Legea Sa. Apoi, Pavel subliniază faptul că omul care umblă „după lucrurile firii pământești” nu poate să se supună Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să fie pe placul lui Dumnezeu (Romani 8:7,8). Aici nu face referire la omul care slujește Legii lui Dumnezeu „cu mintea” (Romani 7:25), ci la oamenii care „înădușesc adevărul” (Romani 1:18). Legea devine un instrument al păcatului și al morții în cazul acestor oameni care se răzvrătesc împotriva suveranității lui Dumnezeu.

Cum te raportezi la Lege atunci când o încalci?

Puterea Legii

3. Care este rolul sau rostul Legii? Romani 4:15; 5:13; 7:7. Care este efectul ei asupra celui care o încalcă? Romani 7:8-11

Fiecare instrument este utilizat într-un anumit scop. Cheia este folosită pentru a deschide o încuietore, cuțitul pentru a tăia, iar Legea pentru a defini păcatul. Dacă nu ar fi existat Legea, nu am fi avut cum să știm ce acțiuni sunt plăcute sau condamnabile înaintea lui Dumnezeu. Și, cu toate că păcatul nu poate exista fără Lege, Pavel arată clar că Legea nu se află de bunăvoie în această asocieră cu păcatul: „Atunci, un lucru bun mi-a dat moartea? Nicidecum. Dar păcatul, tocmai ca să iasă la iveală ca păcat, mi-a dat moartea printr-un lucru bun, pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos, prin faptul că se slujea de aceeași poruncă” (Romani 7:13).

4. Ce lămuriri găsim în textele biblice amintite mai sus cu privire la declarațiile din 1 Corinteni 15:54-58?

Dacă îl citim izolat, se pare că pasajul din 1 Corinteni 15 pune Legea într-o lumină negativă. Pavel vrea să spună aici că Legea îi dă păcatului putere deoarece ea ne arată păcatul, îl definește. Și, așa cum afirmă în Romani 6:23, „plata păcatului este moartea”. În cazul în care Legea nu ar fi existat, nu ar fi existat nici moartea, pentru că definirea păcatului ar fi fost imposibilă. În 1 Corinteni 15, intenția lui Pavel nu este aceea de a discredita Legea, ci de a explica modul în care credincioșii pot obține, prin moartea și învierea lui Isus, biruința asupra morții care este urmarea încălcării Legii.

Gândește-te la o situație recentă în care cineva a păcătuțit împotriva ta, adică a încălcat legea și fapta lui a avut repercusiuni asupra ta. Cum te ajută această experiență să înțelegi cât de greșită este ideea că Legea lui Dumnezeu ar fi fost desființată după moartea lui Hristos pe cruce?

Lipsa de putere a Legii

Am văzut ieri că, într-un anumit sens, Legea îi dă putere păcatului. Dar, pe de altă parte, Legea este grozav de neputincioasă. Cum se poate să fie și puternică, și neputincioasă în același timp? Din nou, diferența nu o face Legea, ci omul. Omul care descoperă că este păcătos, este constrâns de Lege să admită că merge contra voinței lui Dumnezeu și că se află pe calea care duce la moarte. În această situație, el poate lua

decizia de a respecta Legea la literă. Însă, chiar și așa, el a păcătuit deja și este pasibil de condamnarea la moarte.

5. Ce aflăm despre lege și despre mântuire din Faptele 13:38,39; Romani 8:3 și Galateni 3:21?

Unii cred că respectarea strictă a Legii le va aduce mântuirea, dar învățătura aceasta nu este biblică. Legea ne *face cunoscut* păcatul (Romani 7:7), dar *nu ne poate oferi și iertarea*, neprihănirea (Galateni 3:24). De aceea remarcă Pavel că aceeași Lege care îi dă păcatului putere, este, pe de altă parte, „fără putere” (Romani 8:3). Ea îl poate convinge pe păcătos de păcatele lui, dar nu îl poate face neprihănit. Oglinda ne poate arăta petele, dar nu le poate înlătura. După cum a scris Ellen G. White: „Legea nu îi poate mântui pe cei pe Care îi condamnă; ea nu îi poate salva pe cei care pier.” – *The Signs of the Times*, 10 noiembrie 1890

Atunci când înțelegem care este scopul Legii, ne este mai ușor să înțelegem motivul pentru care Domnul Isus S-a oferit ca jertfă de ispășire pentru omenire. Prin moartea Sa, El i-a așezat pe foștii păcătoși într-o relație bună cu Dumnezeu și cu Legea Sa cea „sfântă, dreaptă și bună” (Romani 7:12). În același timp, moartea Sa ne-a arătat că păzirea Legii cu scopul de a fi mântuiți este zadarnică. Dacă mântuirea ar fi fost posibilă prin ascultarea de Lege, atunci Domnul Isus nu ar fi trebuit să moară în locul nostru. Moartea Sa pe cruce ne arată că ascultarea de Lege nu ne poate mântui și că aveam nevoie de intervenția lui Dumnezeu.

De ce nu putem fi mântuiți prin ascultarea de Lege? Analizează-te și gândește-te cum păzești tu Legea. Dacă mântuirea ar depinde de ascultarea ta, ai mai avea speranța mântuirii?

Blestemul Legii (Galateni 3:10-14)

6. Ce ne spun următoarele versete despre natura umană? Ce dovezi avem în viața noastră zilnică cu privire la acest fapt? Psalmii 51:5; Isaia 64:6; Romani 3:23.

Cu excepția Domnului Hristos, toate ființele umane au în comun experiența contaminării cu păcatul lui Adam. De aceea, niciun om nu poate pretinde că este neprihănit. Ilie, Enoh și alții ca ei au avut o relație deosebit de apropiată cu Dumnezeu, dar niciunul nu a avut o viață complet nepătată. Conștient de această realitate, apostolul Pavel exclamă: „Căci toți cei ce se bazează pe faptele Legii sunt sub blestem; pentru că este scris: «Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile scrise în cartea Legii ca să le facă»,” (Galateni 3:10). Adevărul este că Legea impune o conformare deplină. Dar, în afară de Isus, cine s-a mai conformat în acest mod?

7. Ce clarificare ne oferă Romani 6:23 cu privire la înțelesul expresiei „blestemul legii”? Vezi și Geneza 2:17 și Ezechiel 18:4.

Fiecare om se află, prin natura lui, sub blestemul Legii. Pe de altă parte, omului îi este imposibil să își corecteze păcatul din trecut, iar Legea nu admite nicio excepție. De aceea, soarta lui este moartea. Iacov ne înfățișează situația aceasta din perspectiva și mai sumbră a faptului că încălcarea unei singure porunci este la fel de gravă ca încălcarea tuturor poruncilor (Iacov 2:10). Plata păcatului este moartea, iar moartea nu poate fi experimentată într-o măsură mai mare sau mai mică.

Atunci când recunoaștem că ne aflăm sub blestem și că nu putem să ieșim singuri din această situație, înțelegem mai bine dragostea pe care Dumnezeu a arătat-o față de noi „prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5:8). Prin moartea Sa, „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi” (Galateni 3:13).

Cum putem să arătăm în viața noastră că apreciem darul oferit de Domnul Isus? Vezi 1 Ioan 5:3.

Studiu suplimentar

Citește capitolul „S-a isprăvit!”, p. 758-764, din *Hristos, Lumina lumii* de Ellen G. White.

„Legea cere neprihănire – o viață neprihănită, un caracter desăvârșit; așa ceva omul nu poate da. El nu poate satisface cerințele Legii sfinte a lui Dumnezeu. Dar Isus Hristos, venind ca om pe pământ, a trăit o viață sfântă și a dezvoltat un caracter desăvârșit. El oferă aceste lucruri ca pe un dar de bunăvoie tuturor celor care vor să le primească. Viața Sa ține locul vieții oamenilor. În acest fel, prin îndurarea lui Dumnezeu, ei sunt iertați de păcatele din trecut. Mai mult decât atât, Hristos îi umple pe oameni cu atributele lui Dumnezeu. El reface caracterul lor după chipul caracterului divin, o țesătură dumnezeiască de putere și frumusețe spirituală. În acest fel, adevărata neprihănire cerută de Lege este împlinită în cel ce crede în Hristos. Dumnezeu poate «să fie neprihănit și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus» (Romani 3:26).” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 762

Moartea Domnului Isus demonstrează valabilitatea permanentă a Legii. Când primii oameni au păcătuit, Dumnezeu ar fi putut desființa legile Sale și ar fi putut anula pedeapsa. Dar atunci locuitorii pământului ar fi trebuit să ducă pentru totdeauna o viață nenorocită într-o lume nelegiuită. Însă Dumnezeu a ales ca Fiul Său să primească în locul nostru pedeapsa pentru păcat, cerută de Lege. Prin moartea lui Isus, orice om poate primi, prin credința în El, iertarea păcatelor și poate deveni desăvârșit în ochii lui Dumnezeu.

Întrebări pentru discuție

1. În multe religii există ideea că, la sfârșitul vieții omului, Dumnezeu cântărește faptele lui bune și rele pentru a stabili răsplata. Ce e greșit aici?
2. Domnul Isus, Cel egal cu Tatăl, a murit pentru păcatele noastre. Dacă ascultarea de Lege ar putea să ne mântuiască, ce rost ar mai fi avut jertfa Sa?
3. Ce argumente mai putem aduce pentru a demonstra că Legea nu a fost desființată după moartea Domnului Isus pe cruce? La care poruncă din Lege fac referire în mod special cei care susțin această idee?